

її багато, і берегти в сховищах до тих пір, поки попит на неї не зросте.

По - третє, часто спекулянти для вирішення власних проблем створюють синтетичні інструменти, якими з великою охотою користуються прямі виробники і споживачі, страхуючи власні інтереси. Як і у випадку з продукцією сільського господарства, спекулянт тут виступає головним учасником ринку, готовим прийняти на себе ризик будь - або руху ціни. І з цієї точки зору вони виконують вкрай важливу економічну роль. Прибутку, що дістаються спекулянтам, є винагорода за їхні послуги щодо прийняття на себе ризиків.

Спекуляція абсолютно необхідна для гладкого функціонування ринкового механізму. Своїми діями з купівлі - продажу посередники в значній мірі забезпечують досягнення ринкової рівноваги цін. У той час як спекулянти намагаються отримати дохід, використовуючи поточний існування ознак неефективності на ринку, кінцевим результатом їхніх зусиль виявляється підвищення ефективності ринків.

Список використаних джерел:

1. Дериглазов А. Д. Стратегія і тактика спекулятивних операцій. Економікс - 2010;
2. Завадський П. Л. Енциклопедія економічних термінів. - М., 2009;
3. Закарян І. Особливості національних спекуляцій, або Як грати на російських біржах.- М.: Інтернет-трейдинг, 2014;
4. Лефевр Е. Спогади біржового спекулянта - М.: Олімп-Бізнес, 2009;
5. Непомняща О.В. Математичне обґрунтування ефективності спекуляцій на російському фондовому ринку//Інвестиційний банкінг - 2014.

Регулювання біржової діяльності в Україні

Мороченець К.С., студент 4 курсу факультету №2 НАВС

Науковий керівник: кандидат економічних наук, доцент *Грущенко О.А.*

Метою регулювання біржової діяльності є забезпечення стабільності, збалансованості та ефективності функціонування біржового ринку.

Регулювання біржової діяльності - це нормативно врегульована система способів і прийомів щодо відповідного впорядкування діяльності біржових інститутів й укладання біржових угод за встановленими правилами й вимогами.

Залежно від предмета діяльності розрізняють фондові і товарні біржі.

Фондова біржа - це біржа, що оперує цінними паперами, тобто грошовими документами, що засвідчують право володіння або відносини позики, визначають взаємовідносини між особою, яка їх випустила, та їх власником і передбачають, як правило, виплату доходу у вигляді дивідендів або процентів, а також можливість передачі грошових та інших прав, що впливають з цих документів, іншим особам. [1]

Біржова діяльність в Україні регулюється відповідно до чинного законодавства і здійснюється у взаємодії двох регуляторів, які органічно поєднуються і взаємодоповнюються:

- регулювання біржової діяльності з боку держави;
- регулювання, або, як прийнято називати, регламентація, з боку

власне біржі чи біржового ринку.

Державний контроль біржової діяльності базується на дотриманні таких принципів біржової діяльності:

- суспільної користі;
- гласності і відкритості біржових торгів;
- саморегулювання;
- довіри;
- гарантії прав учасників біржової торгівлі щодо виконання контрактів.

Закон України «Про товарну біржу» визначає правове становище біржі і роз'яснює основні засади її організації та функціонування:

- товарна біржа є організацією, яка поєднує юридичних і фізичних осіб і має за мету надання послуг в укладенні біржових угод, виявлення товарних цін, попиту і пропозицій на товари, вивчення, упорядкування і полегшення товарообігу і пов'язаних з ним торговельних операцій;

- товарна біржа діє на принципах самоврядування, господарської самостійності, є юридичною особою, має відокремлене майно, самостійний баланс, власний розрахунковий, валютний та інші рахунки в банках, печатку зі своїм найменуванням;

- товарна біржа не займається комерційним посередництвом і не має на меті одержання прибутку;

- діяльність товарної біржі здійснюється відповідно до цього Закону та чинного законодавства України, статуту біржі, правил біржової торгівлі та біржового арбітражу. [2]

Отже, Законом України «Про товарну біржу» біржам забороняється займатися комерційною діяльністю і одержувати від цього прибуток. Таке формулювання у правовому становищі біржі дещо змінило її статус. Так, значна кількість бірж, які діяли до того як акціонерні товариства закритого чи відкритого типу, змушені були набути статусу інших організаційно-правових форм, наприклад товариство з обмеженою відповідальністю. Це було пов'язане, як відомо, з тим, що акціонерне товариство зобов'язане виплачувати своїм членам дивіденди за рахунок власного прибутку.

Органи державного регулювання біржового товарного ринку України:

- Національний банк України;
- Комісія з цінних паперів і фондового ринку;
- Комісія товарних бірж;
- Міністерство економіки;
- Комітет антимонопольно-політики;
- Фонд державного майна України;
- Інші державні органи.

Розробка правової основи державного регулювання біржової діяльності в Україні базується на діючих законах, постановах, положеннях й указах.

Основними з яких є:

1. Цивільний кодекс України.
2. Закон України «Про товарну біржу» від 10.12.91 р.

3. Закон України «Про цінні папери і фондовий ринок» від 23.02.2006 Р.

4. Укази Президента «Про державний контракт на сільськогосподарську продукцію на 1995 рік від 16.01.1995 р., «Про задоволення державних і регіональних потреб у сільськогосподарській продукції на 1996 р. від 18.01.1996 р., «Про заходи щодо забезпечення формування та функціонування аграрного ринку» від 6.06.2000 р. та «Про невідкладні заходи щодо стимулювання виробництва та розвитку ринку зерна» від 29.06.2000 р.

5. Постанови Кабінету Міністрів України «Про прискорення організації біржового сільськогосподарського ринку від 17.11.1995 р., «Про державну комісію з питань організації біржового ринку» від 11.04.1996 р. та «Про склад Державної комісії з питань організації біржового сільськогосподарського ринку від 2.12.1995 р.

Сьогодні біржова діяльність в Україні ґрунтується в основному на загальному законодавчому забезпеченні розвитку країни, за винятком деяких спеціальних актів, які, однак, не дають змоги ефективно розвиватися біржовому ринку.

Варто зазначити, що й нині законодавче забезпечення є недостатнім для розвитку бірж, оскільки воно не тільки не задовольняє, а в багатьох напрямках і стримує біржову діяльність. Відтак виникає необхідність розробки гнучкої законодавчої системи щодо біржової діяльності.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про цінні папери та фондовий ринок» // Відомості Верховної Ради України. - 2006. - № 3480-ІУ.
2. Закон України «Про товарну біржу» // Відомості Верховної Ради України. - 1992. - № 1956-ХІІ.
3. Дудяк Р.П., Бугеля С.Я. Організація біржової діяльності: Основи теорії і практикум. Навч. посібник 2-ге видання доповнене. - Львів: Новий Світ. - 2000: Магнолія плюс. - 2003. - 360 с.

Обмеження діяльності торговців цінними паперами, порядок допуску на фондову біржу

Пачевська В.І., студент 4 курсу факультету №2 НАВС

Науковий керівник: кандидат економічних наук, доцент ***Грущенко О.А.***

Діяльність з випуску й обігу цінних паперів або, інакше кажучи, торгівля цінними паперами є дуже різноманітною за змістом, призначенням і формою. Діяльністю з випуску та обігу цінних паперів визнається відповідна посередницька діяльність, здійснювана банками, а також акціонерними товариствами, статутний фонд яких сформовано за рахунок лише іменних акцій, та іншими товариствами (далі - торговці цінними паперами), діяльність яких обмежується виключно операціями з цінними паперами[1].

Торговці цінними паперами можуть здійснювати такі види діяльності:

- а) діяльність з випуску цінних паперів;
- б) комісійну діяльність з цінними паперами;
- в) комерційну діяльність з цінними паперами.